

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Vi har forsvarschef Knud Jørgensens ord for, at vi sagtens kunne skære 80 pct. af de vestlige atomvåben væk, uden at vi dermed rokkede ved den magiske balance, hr. Arentoft taler om. Der er altså vældige muligheder for at tage ensidige førsteskridt for at skabe den nødvendige tillid og komme i gang med den nedrustningsproces, som vi formentlig er enige om.

(Kort bemærkning).

Arentoft (FP):

De første skridt er taget fra NATOs side for længe siden. Man har taget over 1.000 atomladninger tilbage til USA. Det er sket.

Gert Petersen (SF):

Det er mærkeligt, som historien kan gentage sig. Nu oplever vi altså, at regeringspartierne kan nøjes med én ordfører, der bare har nogle ganske få kommentarer. Det minder mig meget om debatten, vi havde i maj 1979. Det er muligt, at ordføreren for regeringspartierne ikke rigtig kan huske den debat, men det er vi altså nogle der kan. Det var dengang, vi første gang i det danske folketing diskuterede opstilling af raketter i NATO-regie her i Vesteuropa. Den debat var fremprovokeret af socialistisk folkeparti, ellers havde vi da ikke fået den. Den daværende regering ønskede da ikke at lægge det ud til debat, før det var grydeklart, som hr. Arentoft sagde. Det var næsten grydeklart på det tidspunkt, men det skulle vi ikke have at vide. Under den debat var der to regeringspartier, det var dengang socialdemokratiet og venstre. De talte begge to – til forskel fra regeringspartierne nu – men jeg tror, de brugte 1½-2 minutter hver, de to ordførere. Debatten som helhed tog 2-3 timer, men regeringspartierne mente, at det var da noget totalt overflødigt at diskutere, hvorfor skulle man gøre det nu, så de klarede sig med 1½-2 minutter hver. De har formodentlig troet og regnet med, at gennem den arrogante optræden kunne de standse yderligere diskussion om den sag. Jeg tror nok, de må være blevet skuffet, for har der været diskussion om noget siden maj 1979, så har det været udstationering af raketterne. Jeg er helt overbevist om, at de re-

geringspartier, som nu arrogant prøver på at klare sig med bare nogle ganske få minutter i denne debat, vil få den samme smertelige oplevelse, som socialdemokratiet og venstre fik dengang.

Jeg er lidt ked af det i øvrigt for den socialdemokratiske ordfører. Det var hr. Robert Pedersen, som jeg efterhånden har fået en betydelig menneskelig respekt for, selv om jeg aldeles ikke er enig med ham. Jeg synes, at han har udvist en stor konsekvens og rankhed i modsætning til visse af sine partifæller, der åbenbart svajer som siv i vinden, afhængigt af, hvorfra vinden kommer. Men det kan jo være, at de svajer tilbage igen.

Jeg vil nok sige, at den socialdemokratiske dagsorden er forbavsende. Den er forbavsende derved, at den overhovedet ikke handler om det emne, som vi diskuterer her i dag. Det var i øvrigt det samme, vi oplevede i 1979; da kom man også med dagsordener, som ikke handlede om det, som skulle diskuteres. Da fik vi også at vide, når vi rejste disse spørgsmål: ja men I er jo imod NATO, så her kan vi ikke samarbejde, vi må stille helt andre forslag til dagsorden osv. – uanset at det ikke var og ikke er medlemskabet af NATO, der er til debat her og nu, men spørgsmålet om: hvilken politik, hvilken strategi fører dette NATO, som Danmark er medlem af?

Det vil man altså ikke tage stilling til. Socialdemokratiet vil ikke, regeringspartierne vil ikke, og de forener sig igen til hr. Arentofts store glæde, som jeg godt kan forstå, selv om guderne skal vide, at jeg ikke deler den.

Når jeg siger, at den socialdemokratiske dagsorden er sagen uvedkommende, hænger det sammen med, at den siger, at NATO er en forsvarsalliance af defensiv karakter. Ja men den strategi, som vi taler om her – som vi andre kritiserer, og som socialdemokratiet kritiserer og tager afstand fra, når de holder taler – den siger også om sig selv, at den er defensiv. Den siger, at det er en offensiv defensiv strategi. Hvordan det kan se ud inde i hovedet på de mennesker, der formulerer den slags, afstår jeg fra at forske i, men under alle omstændigheder: man vil hævde indtil dommedag, at det er en defensiv strategi, det er bare en offensiv defensiv strategi.

Det har oberst Kroon i øvrigt så udmærket gjort rede for, og hvis jeg havde haft lidt